

[Helge Nielsen.]

det forslag, ministeren her har fremsat, og efter den, skal vi sige, relativt skarpe afvisning, der har været af vore forslag vedrørende forbedringen af boligsikringen? Altså boligsikringen udhules af den manglende realkøbekraft i de penge, som familierne får i øget husstandsindkomst, og også på anden måde stiger huslejen. Hvor mange penge skal der i lønningsposen? Og jeg må spørge, måske ikke boligministeren, men så lønningsministeren, om lønningsministeren anser det for muligt, at der kan ske sådanne lønstigninger i de kommende år, at huslejen ikke bliver en relativt større procent. Kan den holdes inden for boligministerens 18 til 20 pct.s målsætning, som vi har hørt om nogle gange, måske snarere når vi snakker i boligkredse end andre steder?

Så redegjorde hr. Poul Schlüter og ministeren også for den stigning, der var sket i antallet af boligsikringstagere i de seneste år. I 1967 havde man 167.000 boligsikringstagere og i 1970 189.000. Det var jo en nydelig stigning på 22.000 husstande, men man glemmer at fortælle, at i den samme periode er der opført 135.000 boliger, heraf 55.000 udlejningsboliger, så det er altså, som jeg også gjorde rede for, en reel nedgang, der er tale om. Flere og flere arbejder sig ud af boligsikringsordningen, fordi tallene er låst fast, og en stigning på 22.000 husstande i en udlejningsboligmasse på 55.000 er en reel tilbagegang.

Så var man inde på spørgsmålet om lejen i den nye og i den gamle boligmasse i relation til genudlejningsforhøjelserne. Jeg tror, det var hr. Poul Schlüter, der sagde, at det var et vældig godt skridt på vej mod denne udligning. Skulle man endelig fra regeringens side ønske at løse dette problem med en generel huslejeudligning mellem den gamle og den nye boligmasse, så har man da her gjort det dårligste, man overhovedet kunne, for man har slået grundlaget for en sådan udligning i stykker. Den vurdering, som blev foretaget af vurderingsmændene i tiden efter boligforliget, var et grundlag, som regeringen kunne arbejde videre på. Fra den 1. januar 1971 er dette grundlag ikke et anvendeligt grundlag mere, så her har man i hvert fald ødelagt noget, hvis man havde et sigte på dette område, rent bortset fra at det er en meget uretfærdig ordning, som

skaber en bunke andre problemer, som jeg tidligere har været inde på.

Jeg er glad for tilslutningen til vore øvrige forslag og håber også, at de må blive omsat i lovgivning i den kommende tid.

Spørgsmålet om demokrati i boligen har givet anledning til nogle spørgsmål, og jeg vil da give udtryk for, at vi er meget villige til at se på nogle af disse ting.

Må jeg sige til fru Hanne Reintoft, at mon ikke hendes afvisning af konsulentordningen bygger på en manglende gennemgang af forslaget. For på samme måde, som man i erhvervsorganisationer og i arbejdsmarkedets organisationer ansætter konsulenter til at hjælpe medlemmerne med at løse problemerne på en rigtig måde, foreslår vi her, at der ansættes konsulenter, og det skal klart understreges, at disse konsulenter skal ansættes af Lejernes Landsorganisation og af Fællesorganisationen for almennyttige Boligselskaber. De skal være til lejernes rådighed og hjælpe dem med at opnå de retigheder, de har efter loven og efter de bestemmelser, der måske her kan indføres vedrørende demokrati i boligen.

Jeg skal ikke gå yderligere i enkeltheder, men kun til sidst sige, at det, der vel er det helt afgørende for det høje ting, er, at vi kan sikre byggeriets fremtid, at vi kan løse den opgave, det er at løse dette lands boligproblem. Vi har den opfattelse, at det er et socialt problem, at boligen ikke bare er et spørgsmål om forbrugsvalg. Det er et spørgsmål om at løse en social opgave på linje med hospitaler, plejehjem, skoler og andre af de ting, som vi gennem årene er blevet enige om ikke længere er private opgaver.

Jeg vil også godt sige, at de ordninger, vi her har foreslået, betragter vi som overgangsordninger i håbet om, at der kunne skabes flertal for at klare tingene i de kommende år. Mit grundsyn er, at det er en anden form for finansiering, der skal bygges på fremover, og jeg kunne egentlig godt tænke mig at få det spørgsmål besvaret — det kan ikke gøres her, men vi kan vel få det besvaret i boligudvalget: hvor meget ville det egentlig koste mere at løse det sociale boligbyggeris økonomiske problemer over direkte statstilskud i stedet for at lade pengene gå over Børsen først? Jeg tror ikke, at det vil betyde så stor en forskel i prisen